

LA CAIGUDA DEL CASTELL

A Sant Feliu de Llobregat sorgirà un equip de govern diferent després que, el passat 14 de juny, el grup d'ICV es quedés sol en les votacions per a l'alcalde. Un resultat de 14 contra 7 hauria d'encuriosir més d'un ciutadà sobre la incapacitat negociadora per part d'ICV de trobar alguna complicitat amb algun dels altres 4 partits amb representació al consistori. L'acte, multitudinari i històric, fou un dels més vergonyosos de la crònica recent d'aquest municipi. L'actitud agressiva de molts dels assistents — en cap moment evitada per les forces d'ordre públic —, que no van estalviar insults i crits de tota mena tant per al nou alcalde del PSC com per al regidor d'ERC Joan Massagué, en votar l'alcalde socialista segons l'acord de govern signat amb el PSC i CiU, desperten tota mena de temors quant a la natura democràtica d'alguns dels nostres conciutadans. I encara més, si representants del govern sortint ho justifiquen tot considerant aquesta ferocitat intransigent, amb vidre de la sala de plens trencat inclòs, “una legítima expressió democràtica”. En tot cas, aquests incidents lamentables i inexcusables esdevinguts en un acte tan important obren de passada un reguitzell de qües-

tions. Fem una breu reflexió d'algunes d'aquestes a tall d'apunt, per passar després a intentar explicar el perquè del nostre vot a un acord que alguns volen veure, irracionalment, com un acte antinatural, de traïció als ideals d'esquerra, la qual cosa causa vergonya aliena, sobretot en aquests temps que corren, on la praxis, potser tristament, escanya per inútil tota defensa estrictament ideològica, actitud imputable, sense excepció, a tots els partits polítics.

No analitzarem la natura exacte de la furibunda ira dels assistents, tot i que en alguns casos probablement també es vincula a la por al canvi d'una part de la població, potser massa acostumada a un determinat tarannà. Això ens porta a reflexionar sobre un mal de la nostra democràcia que caldria corregir acceleradament: aquesta permet durant massa temps que les mateixes persones o cercles d'influència governin, el que, a banda que és camp de conreu segur per a corrupteles i prepotències diverses, alhora estén un clientelisme i fa créixer interessos de manteniment d'un status quo que a la llarga poca cosa va tenint de positiu per a una ciutat i sí d'inquietant encrostament. Aquesta situa-

ció, per descomptat, no es privativa de Sant Feliu, la podem trobar a molts d'altres municipis i, si se'ns colla, a la mateixa Generalitat de Catalunya actual.

A la nostra ciutat, l'equip de govern sortint ha tingut massa temps per estendre amb sorprenent efectivitat la curiosa idea que a Sant Feliu no hi havia recanvi possible. Ells eren els més ben preparats, els més justos, els més convenients, els portadors del batec progressista en suma. El progressiu desgast elecció rera elecció s'hagués hagut d'interpretar com a advertència.

Amb aquesta reflexió no es tracta de cremar allò de bo que sens dubte el govern d'ICV ha fet per a la nostra ciutat; més aviat es tracta de denunciar la progressiva evidència d'una manera de fer prepotent, incontestable, moltes vegades amb somriure sorneguer, que explica en part els rostres perplexos de l'equip sortint en l'acte del passat 14 de juny. Donava tota la impressió que no s'acabaven de creure el que estava passant.

Naturalment no és l'espai més adequat per fer una llista de greuges i causes amb profundi-

tat que poguessin justificar per què gairebé el 70% de la població ha optat per altres grups polítics. Es podria parlar amb més calma del fet d'una enorme despesa municipal que s'ha intentat pal·liar amb l'aplicació d'impostos desajustats, d'una deficient política d'habitatge protegit, de la manca d'un pla d'aparcaments, de la deficient seguretat ciutadana i dels variables criteris de tolerància de la guàrdia urbana en diferents temes, de la manca d'instal·lacions ludico-esportives dignes (incloent-hi una piscina municipal coberta com cal), d'una pràctica de govern desconfiada i tancada davant els altres grups del pacte de progrés, de la pràctica d'editar Butlletins pamfletaris quan s'apropen eleccions, del munt de nens que veuran frustrada la seva intenció d'ingressar a la tan anunciada escola de música... I, pel que fa al sector de ciutadania més ideologitzada, del fet que algunes pràctiques habituals d'ICV no podrien ser qualificades de transparents, ni justes, ni d'esquerres ni sostenibles.

Potser que l'equip sortint fes per un cop una reflexió pel que fa a les seves actituds i accions i intentés d'entendre els resul-

tats de les eleccions enlloc de repetir pesadament que han resultat la llista més votada. Poc més de 400 vots per damunt dels obtinguts pels socialistes són un pobre argument si sumem la totalitat del recollit pels altres partits que, si més no, evidencien, com ja hem dit, que vora un 70% dels votants no en tenen prou amb què el darrer any abans de les eleccions es disparin a corre-cuita tot d'obres d'embelliment i gaudi públic sense que d'altres extrems ni es discuteixin i no apareixi ni un sol element d'autocrítica.

No escoltar i tirar pel dret acaba per trencar el sac, i això és el que ha passat, per molta campanya agressiva de culte al líder somrient i afable, grans cartells amb la fotografia d'aquest, globus de coloraines, i furgonetes d'altaveus cridaners a l'estil nord-americà que s'escampi.

La gent d'ERC no hem pres la decisió fàcilment. Per descomptat que molts hem vist amb reticència certes aliances conjunturals que, en definitiva, són les que imperen arreu com una realitat, agradi o no. Tanmateix, ens hem fet ressò d'un sentiment que es captava plenament en la població, i de la necessi-

tat d'un canvi. Una oportunitat que des de l'argument de la renovació, de l'airejament i de la neteja, d'una banda, i de la facilitat de dur a terme moltes de les propostes del nostre programa, de l'altra, ens ha semblat convenient.

No ens preocupa tant que es compregui immediatament l'acord amb el PSC i CiU com que els quatre anys que venen per davant esdevinguin profitosos per a la població. Hem pensat més en termes de benefici per a Sant Feliu que per a ERC, i és des d'aquesta perspectiva que finalment hem cregut que recollíem el que estava a l'aire: un nou consistori que, això sí, haurà de demostrar ser digne de portar l'estàndard del canvi. I d'aquí quatre anys, què? Ja ho veurem. Potser el grup d'ICV haurà anat recuperant la humilitat, mentre exerceix amb tota seguretat una oposició implacable. Només li demanem que no confongui duresa amb venjança, eviti calúmnies com les que alegrement han començat a escampar, inclosa alguna de prou graciosa acusant-nos d'interessos immobiliaris i, ei, si pot ser, que actuï de bona fe, com de fet hem actuat nosaltres amb el nostre posicionament.

